

מה שמטריד אותי הוא, שכאן, בארץ, האנשים הם כל כך שונים, שרוצים רק כלבים עם תעודות. כאילו שכלב בלי תעודה הוא לא בנאדם. אני רוצה להסביר לאותם סנובים, שגם אנחנו חיות נאמנות, שיודעות להתנהג כמו שצריך, אם רק נותנים לנו קצת יחס. אנחנו אסירייתודה יותר מאלה שגדלו עם כפית של זהב בפה. יום אחרי שעזבתי את המאמצת שלי, היא באה לבקר אותי בבית החדש, כדי לצלם אותי — שיהיה לה למזכרת. שאלתי אותה, "מי נמצא עכשיו בבית?" מכיוון שאני יודעת שתמיד יש אצלה איזה כלב עזוב והרבה חתולים. היא סיפרה לי שמצאה כלבלב שחור פצוע, אספה אותו לביתה ורואגת עתה למצוא לו מישפחה אומנת. עוד הסיפה וסיפרה, שעדיין ממי שכינים לצלצל אליה כל מיני אנשים טובים שרוצים לאמץ אותי, והיא נאלצת לאכזב אותם ולהודיע להם שאני כבר מסודרת על הצד הטוב ביותר.

תאים קטנים

ומורעלים

פתע התגלה שהמאמצת היא גם אמיצה, וזה לא הפתיע אותי. היא השיר בה להם, "לא" תקיף, אמרה שאין להם רשות להיכנס לבית ושאלה אותם לשמור תיהם.

הגיבורים האלה סירבו להודות. המאמצת אמרה להם שאם לא יודעו לא תוסיף לדבר איתם ולא תתייחס אליהם. לבסוף אחד הציג את עצמו בשם דויד שרם ואמר שלשניים האחרים קוראים בוניין ומשה שופי. אחד מהם החזיק בידו חבל עבה עם לולאה. התחלתי לרעוד מפחד. רק תתול קטן, כזה שעוד לא מבין מהחיים שלו, התגרה בפועל-הכלבת שהחזיק את החבל. הוא הצטמרר, הרים את כף רגלו הקידמית ועשה לו חחחחחחחח! כזה ארוך. נזכרתי בתקופה שגרתי ברחוב והייתי ישנה כל לילה במקום אחר. אז היכרתי את הטיפוסים האלה, שמסתובבים עם חבל וחוגקים כלבים. כלב מסויים שהיכרתי, שהצליח לחמוק מידיהם ולהציל את חייו, חזר לרחוב וסיפר לנו שהם מתעללים בכלבים שהם תופסים ולבסוף הורגים אותם עם רעל שנקרא סטריכנין.

בינתיים נודע לי שהכלבלב השחרחר, שהיה פצוע, הבריא ומצא לו חתיכה עול-מית בשם שושי בר, שהיא דוגמנית צילום ומאפרת, והיא לקחה אותו לביתה. שושי זאת יוצאת לעיתים מהבית להרבה שעות, לכן אימצה גם שני גורי חתולים, כדי שלא יהיה לו משעמם בבית. עוד גונב לאוונגי, ששושי, הכלבלב ושני הגורי רים ישנים יחד באותה המיטה. היו עוד הרבה טלפונים בבית של המאמצת שלי, של אנשים שרצו דווקא אותי. פיתאום הבנתי שכנראה יש בי משהו, והביטחון העצמי שאבד לי ברחובות חזר אלי. לכן אני מפרסמת שוב את הטלפון של המאמצת שלי, שיש לה תמיד כלב זרוק או נטוש או עזוב, או כלב שהלך לאיבוד, וגם חתולים. מי שמעוניין לעזור להם, שיחייג את המיספר 285848 בתל-אביב — וייענה לפי התור.

הדוגמנית המטפלת

היא שושי בר (ברקוביץ), העוסקת גם באיפור שחזקנים. היפהפיה התל-אביבית אוהבת בעלי-חיים, בעיקר כלבים וחתולים. בתמונה היא נראית בעת שהיא מאכילה אותם.

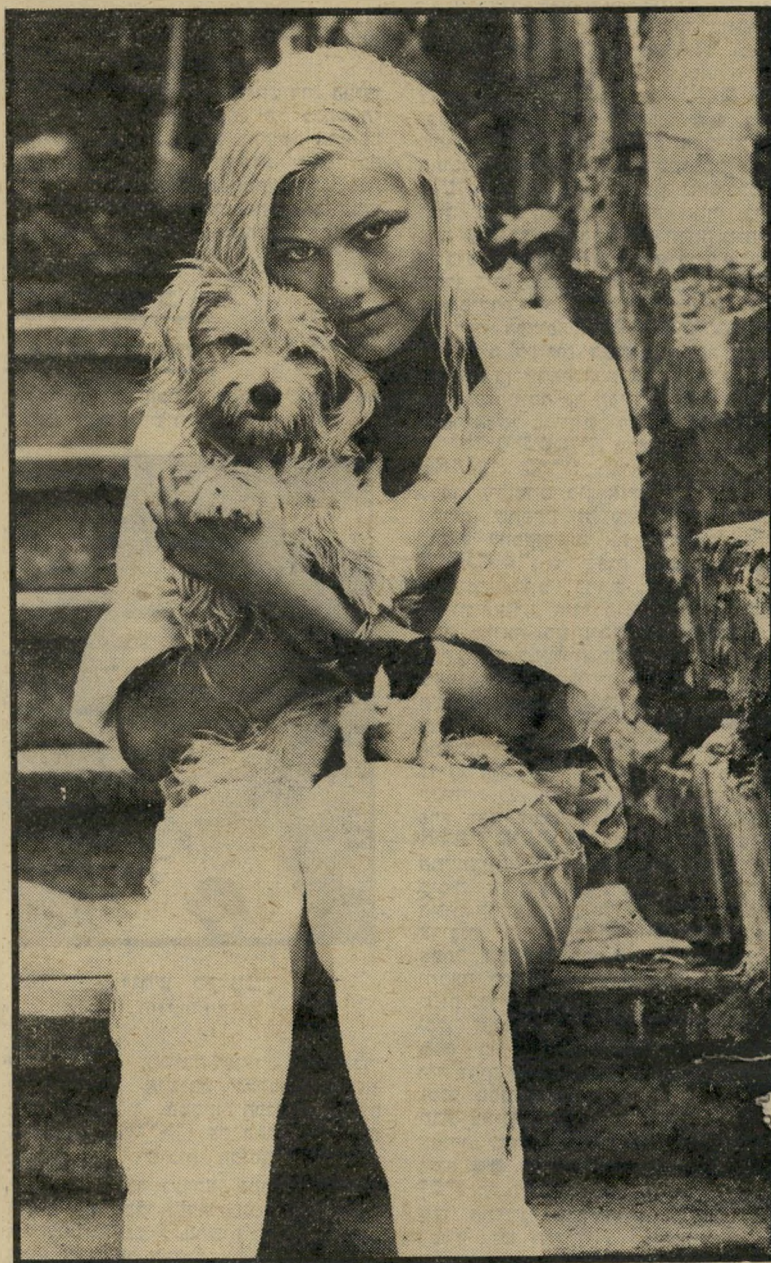
הסתכלתי על חברי וראיתי שגם הם רועדים. כולם — מילבד החתלתול הקטן. המאמצת שלי הסבירה להם שאנחנו בכלל לא מוזיקים, לא יוצאים לבד מן הבית ושומרים על הניקיון. אך דבר לא עזר. הם התעקשו להיכנס הביתה ולחטוף אותנו. המאמצת שלי עמדה בדלת והטיחה בהם שאלות קשות. למה הם מסתובבים ברחובות ובחצרות בעילום שם? מדוע אין להם תג זיהוי על דש הבגד, ולמה אין להם מיספר אישי, שאותו חייבים לשאת כמו שוטרים וכמו כלבים? ולמה אין להם תעודה המעידה שאינם נגועים במחלות-מדבקות?

מדוע רק אנו חייבים בכל החוקים האלה, שחיינו תלויים בהם? דויד שרם הבין את השאלות. הוא דווקא נראה לי אדם טוב. הבנתי גם שהוא דתי, מפני שחבש כיפה לראשו. הוא ויתר לנו לבסוף, ורק ביקש מהמאמצת שלי שתפנה לאחראי עליו בעיריית תל-אביב, אחד בשם אליהו אסולין, היושב תמיד ב"מאורה" — כך אנחנו קוראים למקום שבו מחסלים אותנו, בתאים קטנים ומור-עלים.

אדם אחד

כלב אחד

מחרת היום הלכה המאמצת שלי לרחוב הורקנוס 18, שם ממוקמת "המחלקה הווטרינרית" — שם יפה, הא? — כדי לפגוש את אותו אליהו אסולין. היא הסבירה לו שוב את אותם הדברים, אבל הוא ענה לה — מאוד באדיבות — שהוא אינו אשם, ובשכר-הכל הוא נשלה (המשך בעמוד 54)

לא קיבלה רישיון

השחקנית הגרמניה טיביל ראוך רצתה לאמץ את הכלבה האני. אך האני כבר מצאה בית. טיביל רצתה במקומה כלבה אחרת, בלונדית, אך לזו לא היו תעודות וחיוניום.

הקפיטן

של נבחרת ישראל בכדורגל, גדעון דמתי, מחזיק את שימושו, הקמיע של קבוצתו.